

Autor: Mark Hackard

Geopolitická analýza - umění interpretovat mocenské vztahy prizmatem neosobní geografie - může být jistě pro pozorovatele „Velké hry“ užitečným nástrojem, není však bez limitů. Jako příklad nám může posloužit znovu rozdmýchaná konfrontace mezi USA a Ruskem. Think tanky a političtí insideri s úspěchem šíří své teorie o tom, jak jsou Spojené státy a Rusko od temných dob Studené války až do našich časů odsouzeny do role účastníků hry s nulovým součtem o budoucnost Eurasie a světa. Deterministické teorie lze ovšem využít i k ospravedlnění kořistnické politiky a pseudovědecké formulky nezřídka jen umně zastírají manipulace parazitických elit. Profitování na lidském utrpení a smrti mnohých, drancování zdrojů a přetváření celých společností k vlastnímu obrazu našly ospravedlnění v tvrzeních o historické nevyhnutelnosti a nezbytnosti „pokroku“.

Bůh banksterské internacionály

Přestože modernímu publiku lze snadno vnutit obrázek Ruska a Spojených států coby věčných rivalů ve stylu Říma a Kartága nebo Ivana Draga a Rockyho Balboa, neměli bychom zapomínat, že původně šlo o spojence. Od vyhlášení americké nezávislosti přispívalo rusko-americké přátelství k míru a bezpečnosti obou zemí více než jeden a půl století. Kateřina Veliká chytře podpořila nezávislost amerických kolonistů, kterým se podařilo osvobodit se z područí vykořisťovatelské oligarchie jednající skrze britskou Korunu.

Ruská flotila strážící americké pobřeží, 1863

Ve válečné vřavě Americké občanské války vyslal osvoboditel rolníků car Alexandr II. svou flotilu k americkému atlantickému a pacifickému pobřeží, aby už v zárodku utnul francouzské a britské intervenční choutky.

Ve světě *Realpolitik*, kde je nejsilnější bernou mincí účelnost, bývají aliance utvářeny kolem společného nepřítele. Pro Rusko a USA nebyl tímto nepřítelem jednoduše jiný národní stát kalibru Francie či Británie, ale finanční internacionála, odhodlaná ovládnout svět skrze prohnané podvody, války a revoluce. Od 17. století se na Západě k moci dostávaly bankéřské dynastie nejprve Rothschildů, později Morganů, Warburgů a

Rockefellerů. Jejich zamýšlené globální impérium pracovní síly bez hranic a pohybu kapitálu – dnes propagované jako otevřená společnost miliardářskými spekulanty jako George Soros – už tehdy nabývalo konkrétních obrysů. Proto se mohly mladé Spojené státy – sice osvícenský projekt, ale dosud ne pod kontrolou bankéřů – a imperiální Rusko sjednotit za svobodu svého lidu a proti útokům moci peněz.

Co se změnilo? Ze začátku 20. století se pánům lichvy povedly dvojitý rozhodující úder proti USA i Rusku, v prvním případě skrytě a ve druhém otevřeně ve formě státního převratu / revoluce. Výsledkem četných machinací bylo v roce 1913 založení soukromě řízeného Federálního rezervního systému, určeného k úročné emisi americké měny, zotročujícího vládní instituce a drtícího Američany národním dluhem dnes dosahujícím nepředstavitelné výše řádově v bilionech dolarů. V Evropě došlo k zažehnutí pekelného požáru Velké války a v roce 1917 nastolila Říjnová revoluce, **financovaná bankovními domy** londýnské City a Wall Street, zběsilý bolševický režim, po celou dobu své existence závislý na západních půjčkách. Po zbytek století jsme byli svědky, kdy globalističtí plutokraté **využívali dialektiku**, kdy proti sobě v hegelíanském procesí ke světovému státu vrhali ideologii proti ideologii a národy proti národům.

Dnes jsme uskutečnění *Novus Ordo Seclorum* blíže než kdykoliv předtím. A kdybychom snad byli na pochybách, emeritní stratég Nového řádu **Zbigniew Brzezinski** rád objasní, že „nepostradatelnost“ Washingtonu značí pouhé přechodné období:

„V dlouhodobém měřítku bude globální politika stále méně nakloněna koncentraci hegemonické síly v rukou jediného státu. Proto není Amerika jen první a jedinou skutečně globální supervelmocí, ale velmi pravděpodobně také poslední.“

Brzezinski se umně vyhýbá popisu zamýšleného dědice americké unipolarity: planetární tyranie, systému naprosté **kontroly populace** i zdrojů. Vše se navíc děje ve jménu „svobody“ a „rovnosti“ – abstrakcí sloužících jako rétorická rouška pro démonickou vůli k moci. Jde o liberální program oligarchů, který stvořil bezprecedentně a mocnou všudypřítomnou sledovací síť. S podobným záměrem usilují okrást člověka o jeho víru, rodinu i kořeny – zbavit jej všeho, co jej činí skutečně lidským. Ve svém románu **Běsi Fjodor Michajlovič Dostojevskij** vložil s prorockým patosem tento záměr do úst utopického teoretika Šigaljova, který „vychází z neomezené svobody“, jen aby v závěru „dospěl k neomezenému despotismu.“ Petr Verchovenskij, vůdce románové revoluční buňky nadšeně prohlašuje:

„Srovnat hory, aby byly jedna jako druhá, je dobrá myšlenka, vůbec ne k smíchu. Jsem pro Šigaljova! Pryč se vzděláním, dost vědy! I bez vědy vystačíme

s materiálem tisíc let, ale musí být nastolena poslušnost. Světu chybí jediná věc, a to je poslušnost. Žízeň po vzdělání je už žízeň aristokratická. Jen co se objeví rodinka nebo láska, hned je tu i touha po vlastnictví. My tu touhu vymýtíme: pustíme do světa chlast, klepy donašečství. Dáme do oběhu neslýchané neřesti. Každého génia udusíme ještě v plenkách. Všechno se uvede na společného jmenovatele, bude úplná rovnost.... Otroci musí mít vládce. Naprostá poslušnost, naprostý nedostatek osobitosti, ale jednou za třicet roků Šigaljev předepisuje i křeč a všichni se najednou začnou navzájem požírat, až po určitou mez, jenom aby neměli dlouhou chvíli.“ (F.M.Dostojevskij – Běsi, LEDA 2008, str. 396)

Za každým revolucionářem stojí finančník, který jej stvořil. Otrocká rovnost, rovnost hřbitova; a pro peněžní elity – božská moc nad celým kosmem. Výměnou za stále širší „nezcizitelná práva“ a nekonečný nesmyslný pokleslý spektakl se sociálním inženýrstvím formovaný člověk vzdává duše i svobody. Nyní, když Západ podlehl, čeká standardizace skrz postmoderní kolonialismus, skryté působení NGO, bitevní skupiny letadlových lodí a zabijáckých dronů i na zbytek lidstva. Každý suverénní stát odporující pochodu pokroku musí být zničen.

Po skončení Studené války se od zaniknuvšího Sovětského svazu očekávalo, že se poslušně zařadí do světovými vládci naplánované kapitalisticko-komunistické syntézy, zatímco s menšími odpadlíky typu Jugoslávie, Iráku a Libye bude náležitě naloženo bez strachu z opozice. Z chaosu, bídy a demoralizace post-kolapsové periody se ovšem pomalu zjevilo jiné Rusko, se silně nacionalisticky smýšlejícím lidem a stále méně se stydící za svou tisíciletou víru předků, ortodoxní křesťanství. 1] Supertřídě zlodějských baronů – kteří po celé minulé stoleté vedli nemilosrdnou válku proti víře a organické kulturní identitě ve Spojených státech, Evropě i jinde s cílem vnutit své bezútěšné vize celému světu – nemůže být takřka nic odpornější.

*Odpor proti kosmopolitní supertřídě
- víra, tradice a suverenita*

Dost možná sledujeme další kolo rusko-amerického napětí, tento střet však nebyl ani nevyhnutelný, ani předem předpovězený; mezi těmito dvěma vzdálenými zeměmi existuje vzájemné jaderné odstrašení a nesdílí ani žádné střetávající se životní zájmy. Nad rámec prázdných sloganů o lidských právech a demokracii mohou sofistickovanější západní stratégové citovat nové interpretace „teze o Hearlandu“ Halforda Mackindera nebo nejnovější eurasijské ropovodní manévry coby důvody k „zadržování“ Ruska. Žádný z těchto důvodů nezmiňuje kosmopolitní oligarchii, která určuje politiku, financuje stipendia a vytváří souhlas pro svou totalitární agendu. Ve své snaze o zničení amerického, ruského a všech ostatních národů se tito dravci z banksterské internacionály považují být zcela nad jakýmkoliv lidským či božským zákonem. Přesto nakonec nekonečná nadutost těchto sociopatů povede k jejich

pádu – a čím dřív jejich zločinecké řádění skončí, tím větší šanci k míru a smíření budeme všichni mít.

Úvaha Marka Hackarda *The Bankster International* vyšla na stránkách *The Soul of the East*.

Poznámka:

1] Musíme dodat, že ani Rusko se zcela nezbavilo banksterů ve vlastním státním aparátu a Centrální banka a Medvěděvova vláda se stále nachází pod vlivem prozápadní kliky liberálních technokratů, kteří znají Putina z jeho petrohradských dnů. S eskalací reality ekonomické války vedené internacionálou by bylo na místě očekávat brzké a rychlé vyřešení tohoto problému.